

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 7Sžo/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6015200953
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zdenka Reisenauerová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:6015200953.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej, členky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a člena senátu Mgr. Michala Novotného (sudca spravodajca) vo veci navrhovateľa: W TOWER, s.r.o., IČO: 44 803 753, Dr. Janského 477/4, Žiar nad Hronom, zastúpeného: Advokátskou kanceláriou JUDr. Tomáš Rosina s.r.o., IČO: 47 246 731, Kukučínova 20, Banská Bystrica, proti odporcovi: Mesto Žiar nad Hronom, Š. Moyzesa 46, Žiar nad Hronom, zastúpenému advokátskou kanceláriou: URBÁNI & Partners s.r.o., IČO: 36 646 181, Skuteckého 17, Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka: Veolia Energia Žiar nad Hronom, s.r.o., IČO: 36 042 544, A. Dubčeka 1513/55, Žiar nad Hronom, zastúpeného: Capitol Legal Group, advokátska kancelária s.r.o., IČO: 47 257 211, Kollárovo nám. 20, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporcu z 24. júna 2015, č. 2013/2015, O 18154/2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 Sp 60/2015-255 z 13. augusta 2020 takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky mení rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23 Sp 60/2015-255 z 13. augusta 2020 tak, že zrušuje rozhodnutie odporcu z 24. júna 2015, č. 2013/2015, O 18154/2015 podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku a vec vracia odporcovi na ďalšie konanie.

II. Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I.
Doterajšie konanie a napadnutý rozsudok

1. Zo spisu odporcu vyplýva, že účastník Veolia Energia Žiar nad Hronom, s.r.o., mal ako dodávateľ tepla v roku 2015 rozhodnutím Úradu pre reguláciu sieťových odvetví uloženú povinnosť zabezpečiť dodávku a distribúciu tepla na vymedzenom území, ku ktorému patrilo aj k. ú. B.. Navrhovateľ bol správcom polyfunkčnej budovy v tomto kat. území, ktorú teplom zásoboval (ďalší) účastník z centrálného zdroja tepla. Navrhovateľ však v tejto budove pred r. 2015 bez stavebného povolenia vybudoval novú plynovú kotolňu s výkonom 480 kW, ktorá mala slúžiť ako záložný zdroj vykurovania v tomto objekte.

2. Navrhovateľ sa v r. 2015 usiloval o dodatočné povolenie tejto kotolne, preto 16. marca 2015 požiadal odporcu o záväzné stanovisko podľa § 12 ods. 8 zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike v znení účinnom do 31. júla 2021. Účastník Veolia Energia Žiar nad Hronom, s.r.o., sa vyslovil proti vydaniu súhlasného stanoviska, pretože navrhovaná kotolňa sa vďaka svojmu výkonu môže stať plnohodnotným zdrojom tepla pre celú polyfunkčnú budovu, čím prestane odberať teplo od tohto účastníka. Tým by však stúpla cena tepla pre jeho zostávajúcich odberateľov približne o 5 €/kW. Ďalšie zariadenie na výrobu

tepla na príslušnom vymedzenom území nie je potrebné. Okrem toho má ísť o plynovú kotolňu a plyn nie je obnoviteľný zdroj, ktoré treba uprednostniť.

3. Odporca rozhodnutím z 24. júna 2015, č. 2013/2015, O 18154/2015, žiadosť navrhovateľa zamietol. V odôvodnení rozhodnutia podrobne posúdil kritériá vymedzené v § 12 ods. 2 zákona č. 657/2004 Z. z.: potrebu tepla pokrýva centralizovaný systém, ktorý prevádzkuje (ďalší) účastník, takže ďalšie zariadenie na výrobu tepla nie je opodstatnené; navrhovaná kotolňa má používať zemný plyn, čo je fosílné palivo, nie obnoviteľný zdroj; navrhovaná kotolňa neuvažuje s kombinovanou výrobou elektriny a tepla, na rozdiel od existujúceho centrálného zdroja, ktorý tiež používa 44,24 % obnoviteľných zdrojov; nová kotolňa vytvorí nový zdroj znečistenia ovzdušia; ďalší účastník je významným odberateľom tepla z existujúceho centrálného zdroja (podiel 2,5 až 3 %) a jeho odpojenie by znamenalo nárast fixnej zložky ceny o 5 €/kW. Odporca v tomto smere, ale aj v ďalších častiach odkázal na obsah vyjadrenia ďalšieho účastníka. Vo výsledku dospel k záveru, že výstavba nového zdroja nie je v súlade s koncepciou tepelného hospodárstva odporcu.

4. Navrhovateľ napadol toto rozhodnutie, ktoré mu bolo doručené 3. júla 2015, opravným prostriedkom, ktorý podal na súde prvého stupňa 27. júla 2015 a o ďalšie body (rozpor s pravidlami hospodárskej súťaže) ho doplnil 6. októbra 2015. Prvostupňový súd (po zrušení dvoch jeho skorších rozsudkov) tu napadnutým (tretím) rozsudkom č.k. 23 Sp 60/2015-255 rozhodnutie odporcu potvrdil. Zdôraznil, že podľa § 250h ods. 1 v spojení s § 250i ods. 2 OSP preskúmal len dôvody uvedené v pôvodnom opravnom prostriedku, nie v jeho doplnení. Spornú kotolňu, ktorá je určená na výrobu tepla, považoval za časť sústavy tepelných zariadení, na ktorej výstavbu je potrebné záväzné stanovisko podľa § 12 ods. 8 zákona č. 657/2004 Z. z., aj keď nie je určená na podnikateľské účely. V konaní podľa cit. ustanovenia, ktoré je odlišné od stavebného konania, má ďalší účastník postavenie riadneho účastníka konania (§ 12 ods. 4 cit. zák.). Súd neuznal námietku navrhovateľa, že v minulosti odporca za podobného stavu inému subjektu vydal súhlasné záväzné stanovisko; obe situácie považoval súd za odlišné. Neuznal ani argument, že týmto postupom odporca konal v rozpore s § 39 zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže. Podľa prvostupňového súdu pri vyhodnotení kritérií uvedených v § 12 ods. 2 písm. a) až g) zákona č. 657/2004 Z. z. postupoval odporca v rámci dovolenej správnej úvahy.

II.

Odvolanie a vyjadrenia k nemu

5. Včas podaným odvolaním sa navrhovateľ domáha zmeny tohto rozsudku tak, že sa zruší rozhodnutie odporcu a vec sa mu vráti na ďalšie konanie, eventuálne jeho zrušenia a vrátenia veci prvostupňovému súdu. Záver, že konanie podľa § 12 ods. 8 zákona č. 657/2004 Z. z. a postavenie ďalšieho účastníka v ňom treba odlišovať od stavebného konania, považoval za neodôvodnený. Pritom zotrval na názore, že ďalší účastník mal mať postavenie dotknutého orgánu podľa § 140a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) a mohol uplatňovať len námietky na ochranu ochranného pásma (§ 36 zákona č. 657/2004 Z. z.). Odporca necitoval ustanovenie koncepcie rozvoja tepelného hospodárstva, ktoré by bránilo súhlasnému stanovisku, a ani prvostupňový súd nezaujal k tejto otázke žiadne stanovisko. Navrhovateľ zopakoval svoj názor, že konanie odporcu obmedzuje súťaž, no prvostupňový súd sa s touto námietkou riadne nevyrovnal. Hospodárska súťaž spočíva vo vytvorení trhového prostredia, v ktorom si zákazníci môžu slobodne vybrať dodávateľa, a rozhodnutie odporcu tomu bráni. Ďalej sa súd prvého stupňa nevyrovnal s námietkou, že odporca o rovnakej otázke v inej veci rozhodol inak než o žiadosti navrhovateľa v tu prerokúvanej veci.

6. Odporca navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. Zdôraznil, že konanie podľa § 12 zákona č. 657/2004 Z. z. a stavebné konanie sú odlišné. Rozhodnutia odporcu aj súdu prvého stupňa sú náležite vysvetlené a zodpovedajú zákonu. Zákon č. 657/2004 Z. z. je lex specialis voči ustanoveniu § 39 zákona č. 136/2001 Z. z., takže postup podľa neho nemôže byť jeho porušením. Navrhovateľ nemôže počas konania voľne meniť dôvody svojej žaloby.

7. Účastník Veolia Energia Žiar nad Hronom, s.r.o., takisto navrhol rozsudok potvrdiť. Znova zdôraznil, že navrhovateľ nebol oprávnený rozširovať dôvody svojho opravného prostriedku po uplynutí lehoty na jeho podanie. V konaní podľa § 12 zákona č. 657/2004 Z. z. mal tento účastník postavenie účastníka konania, nie postavenie dotknutého orgánu v stavebnom konaní. Novela zákona č. 657/2004 Z. z. od

1. mája 2014 zmenila pôvodný postup povolenia výstavby sústavy tepelných zariadení tak, že najskôr obec v samostatnom konaní vydáva svoje stanovisko a naň nadväzuje stavebné konanie. Za vecne nesprávnu považoval účastník aj námietku porušenia súťažných predpisov, keďže v tepelnej energetike neexistuje všeobecné právo na zmenu dodávateľa a dodržanie pravidiel hospodárskej súťaže ani nie je zákonným kritériom, z ktorého mal odporca pri vydávaní svojho stanoviska vychádzať.

III.

Posúdenie veci odvolacím súdom

8. Napadnutý rozsudok bol vydaný v konaní o opravnom prostriedku podľa tretej hlavy piatej časti (§ 250i až 250s) Občianskeho súdneho poriadku, ktoré sa začalo podaním opravného prostriedku 27. júla 2015, teda pred 1. júlom 2016. Podľa § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku sa konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti Správneho súdneho poriadku dokončia podľa doterajších predpisov, teda podľa Občianskeho súdneho poriadku.

9. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky, na ktorý podľa § 101e ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. prešiel výkon súdnictva z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 OSP) v medziach uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205a a § 212 ods. 1 a 3 v spojení s § 246c ods. 1 OSP).

10. Navrhovateľ po podaní odvolania žiadal, aby súd podľa § 92 ods. 2 OSP pripustil zmenu navrhovateľa, na ktorého miesto vstúpi ATINERA s.r.o., id. č. 286 29 582, Trojanovice 691, Česká republika. Táto spoločnosť totiž príklepom z 3. septembra 2020 nadobudla hnutelné veci, ktoré tvoria sústavu tepelných zariadení a pôvodne ich vlastnil navrhovateľ. Podľa § 250m ods. 3 OSP sú účastníkmi konania o opravnom prostriedku tí, ktorí sú nimi v konaní na správnom orgáne, a správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúma. Podľa § 250i ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP je pri preskúmaní rozhodnutia rozhodný skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Podľa § 12 ods. 1 v spojení s ods. 9 zákona č. 657/2004 Z. z. v znení účinnom do 31. júla 2021 môže o vydanie záväzného stanoviska obce (k výstavbe sústavy tepelných zariadení od 100 kW do 10 MW) podľa § 12 ods. 8 cit. zák. požiadať fyzická osoba alebo právnická osoba. Podľa odseku 4 cit. paragrafu, ktorý sa podľa odseku 9 má použiť aj v konaní podľa odseku 8, je účastníkom konania osoba, ktorá podala žiadosť o vydanie záväzného stanoviska, a dodávateľ na vymedzenom území. Z citovaných ustanovení tak vyplýva, že samo vlastníctvo sústavy tepelných zariadení nie je rozhodujúce pre určenie okruhu účastníkov v konaní o vydaní záväzného stanoviska obce. Naopak, účastníctvo je na strane navrhovateľa vymedzené formálnym znakom - podaním žiadosti. V prerokúvanej veci žiadosť o vydanie záväzného stanoviska podal navrhovateľ, ktorý bol účastníkom tohto konania až do momentu vydania preskúmaného rozhodnutia. S ohľadom na § 250i ods. 1 a § 250m ods. 3 OSP tak sama okolnosť, že dávno po vydaní napadnutého rozhodnutia prestal byť navrhovateľ vlastníkom sústavy tepelných zariadení (alebo jej časti), nemá význam pre určenie okruhu účastníkov. Odvolací súd tak nemal preukázať, že by v danej veci v zmysle § 92 ods. 3 OSP nastala okolnosť, ktorá by mala za následok zmenu okruhu účastníkov konania pred správnym orgánom, a teda ani zmenu okruhu účastníkov konania pred súdom podľa § 250m ods. 3 OSP. Preto nevyhovel návrhu navrhovateľa, aby bola na jeho strane pripustená zmena účastníka.

11. V prerokúvanej veci odvolací súd koná o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu - mesta, ktoré bolo vydané pri výkone územnej samosprávy. Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení účinnom do 30. júna 2016 o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu obce, ktoré bolo vydané v správnom konaní pri výkone územnej samosprávy, rozhodoval súd, a to postupom podľa tretej hlavy piatej časti OSP. Preto sa musia rozsah a podmienky prieskumu súdu posudzovať podľa § 250l až 250s OSP.

12. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom účastníka Veolia Energia Žiar nad Hronom, s.r.o., že súd prvého stupňa sa nemal zaoberať dôvodmi, ktoré navrhovateľ doplnil 6. októbra 2015. Podľa § 250h ods. 1, ktorý je podľa § 250l ods. 2 OSP použiteľný aj v konaní o opravných prostriedkoch, môže žalobca (navrhovateľ) rozšíriť rozsah napadnutia správneho rozhodnutia len v lehote uvedenej v § 250b. V konaní o opravnom prostriedku podľa § 250m ods. 2 OSP platí namiesto tejto lehoty lehota 30 dní od doručenia správneho rozhodnutia. V nadväznosti na to § 250j ods. 2 OSP, ktorý je takisto použiteľný aj v konaní

o opravnom prostriedku, súd preskúmava postup a rozhodnutie správneho orgánu len v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (opravnom prostriedku). Výnimočne týmito medzami nie je viazaný podľa § 250j ods. 3 OSP, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu alebo je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené, alebo ak rozhodnutie vydal neoprávnený orgán.

13. Tu preskúmané rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené 3. júla 2015. Koniec tridsaťdňovej lehoty uvedenej v § 250m ods. 2 OSP tak pripadol na 2. augusta 2015 (nedeľu), takže jej posledným dňom bol podľa § 57 ods. 2 OSP pondelok 3. augusta 2015. Podľa cit. § 250h ods. 1 a § 250j ods. 2 OSP tak možno za rozsah a dôvody opravného prostriedku považovať len to, čo bolo uplatnené v tejto lehote. V nej však navrhovateľ podal len samotný opravný prostriedok, v ktorom namietol, že povolením žiadanej sústavy tepelných zariadení v dotknutej polyfunkčnej budove sa znížia náklady pre vlastníkov priestorov v nej. Vyjadril tiež presvedčenie, že iných odberateľov tepla sa táto zmena negatívne nedotkne. Konečne namietol, že odbor životného prostredia odporcu proti projektu nevzniesol námietky a odporca vydal niekoľko podobných povolení pre iné subjekty. Rozpor s § 39 zákona č. 136/2001 Z. z. navrhovateľ vytkol odporcovi až v ďalšom podaní, ktoré došlo súdu prvého stupňa až 6. októbra 2015, teda dva mesiace po uplynutí lehoty podľa § 250m ods. 2 OSP. Takto uplatnené dôvody nemožno podradiť pod ustanovenie § 250j ods. 3 OSP, aby na ne súd musel prihliadať bez ohľadu na to, či boli alebo neboli uplatnené v opravnom prostriedku. Súd prvej inštancie tak nebol povinný prihliadať na uvedené dôvody, ktoré boli uplatnené až 6. októbra 2015, a v dôsledku toho sa s nimi ani nemusel vyrovnávať v odôvodnení svojho rozsudku.

14. Naopak, s dôvodmi uplatnenými v opravnom prostriedku sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku riadne vyrovnal. S odkazom na ustanovenia § 12 ods. 4 a 9 zákona č. 657/2004 Z. z. v znení účinnom do 31. júla 2021 zrozumiteľne vysvetlil, že konanie o vydanie záväzného stanoviska podľa citovaných ustanovení je odlišné od stavebného konania. Tento záver celkom jasne plynie aj z ustanovenia § 12 ods. 7 cit. zák., podľa ktorého vydaním osvedčenia (resp. záväzného stanoviska podľa odseku 8) nie sú dotknuté predpisy o stavebnom konaní, teda zákon č. 50/1976 Zb. Aj toto ustanovenie bolo podľa § 12 ods. 9 cit. zák. použiteľné v konaní odporcu. Dôsledkom tohto je aj rozdielne postavenie spoločnosti Veolia Energia Žiar nad Hronom, s. r. o., v oboch konaniach: V stavebnom konaní má táto spoločnosť postavenie tzv. dotknutého orgánu podľa § 140a stavebného zákona a uplatňuje požiadavky na ochranu záujmov uvedených v § 126 ods. 1 stavebného zákona. V konaní o vydanie záväzného stanoviska podľa § 12 ods. 8 zákona č. 657/2004 Z. z. je podľa § 12 ods. 4 cit. paragrafu riadnym účastníkom konania a môže uplatňovať všetky práva, ktoré jej zaručujú procesné a hmotné predpisy. Z tohto dôvodu nemožno ani porovnávať rozhodovanie odporcu v stavebnom konaní, kde koná ako stavebný úrad a vykonáva štátnu správu (§ 117 ods. 1 stavebného zákona), a v konaní podľa § 12 ods. 8 zákona č. 657/2004 Z. z., v ktorom koná pri výkone územnej samosprávy. Kritériá, ktorými sa podľa § 62 a nasl. stavebného zákona musí spravovať stavebný úrad v stavebnom konaní, sú totiž odlišné od kritérií, ktorými sa podľa § 12 ods. 2 v spojení s ods. 9 zákona č. 657/2004 Z. z. spravuje odporca pri rozhodovaní o vydaní záväzného stanoviska.

15. Navrhovateľ v pôvodnom opravnom prostriedku nenamietal, že by odporca nezdôvodnil rozpor posudzovanej sústavy tepelných zariadení s koncepciou rozvoja tepelného hospodárstva. Polemizoval len so závermi preskúmaného rozhodnutia, ktoré sa týkali vplyvu povolenia tejto sústavy na hospodárnosť centrálného zásobovania teplom. Ako však uviedol už súd prvého stupňa, odporca musel pred rozhodnutím vyhodnotiť viaceré hľadiská uvedené v § 12 ods. 2 písm. a) až g) zákona č. 657/2004 Z. z., čo aj riadne urobil. Hospodárnosť je len jedným z týchto kritérií [cit. § 12 ods. 2 písm. e) a g)], ďalšími sú potreba nových zdrojov, využitie domácich obnoviteľných zdrojov, možnosť získavania tepla z kombinovanej výroby elektriny a tepla, plnenie požiadaviek na ochranu životného prostredia, využitie vysoko účinnej kombinovanej výroby elektriny a tepla a obnoviteľných zdrojov v centrálnom zásobovaní teplom. Odporca v preskúmanom rozhodnutí okrem hospodárnosti osobitne negatívne hodnotil, že sústava tepelných zariadení má spaľovať zemný plyn - fosílnu palivo, teda nie obnoviteľný zdroj, a nemá využívať kombinovanú výrobu elektriny, pričom centrálnu zásobovanie teplom túto výrobu využíva a využíva aj obnoviteľné zdroje. Navrhovateľ nijako nespochybnil vyhodnotenie týchto ďalších kritérií. Súd prvého stupňa tak nepochybil, ak považoval preskúmané rozhodnutie za zákonné a podľa § 250q ods. 2 OSP ho potvrdil.

16. Podľa už cit. § 250i ods. 1 OSP je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Občiansky súdny poriadok však na rozdiel od § 135 ods. 1 SSP nehovorí všeobecne o „stave“, ale o „skutkovom stave“. Žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku tak výslovne neustanovuje, aký právny stav je pre súd rozhodujúci. Túto otázku je tak potrebné riešiť v každej veci osobitne buď podľa príslušných ustanovení hmotného práva, alebo s ohľadom na všeobecnú zásadu zákazu retroaktivity (čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Predovšetkým však treba postupovať podľa ustanovení, ktoré otázku rozhodujúceho právneho stavu riešia výslovne.

17. Podľa už cit. § 27 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. bol proti rozhodnutiam obce pri výkone územnej samosprávy prípustný opravný prostriedok podľa tretej hlavy piatej časti OSP. Tento opravný prostriedok mal odkladný účinok na právoplatnosť preskúmaného rozhodnutia rovnako ako odvolanie [§ 52 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov]. Rozhodnutie správneho orgánu (odporcu) tak nenadobúdalo právoplatnosť, pokiaľ správny súd právoplatne nerozhodol o opravnom prostriedku. Podľa § 159 ods. 1 OSP je právoplatným doručený rozsudok, ktorý už nemožno napadnúť odvolaním. Ustanovenie § 250s OSP pripúšťalo odvolanie proti rozsudku, ktorým súd potvrdil rozhodnutie správneho orgánu. Z citovaných ustanovení tak plynie, že ak súd prvého stupňa rozhodnutie správneho orgánu potvrdil, mohol jeho rozsudok nadobudnúť právoplatnosť až uplynutím odvolacej lehoty, a ak bolo podané odvolanie, až právoplatnosťou rozsudku odvolacieho súdu, teda jeho doručením účastníkom (§ 158 ods. 2 OSP). V týchto prípadoch tak správne konanie, v ktorom bolo vydané preskúmané rozhodnutie, možno považovať za právoplatne skončené až okamihom právoplatnosti rozsudku, ktorý toto rozhodnutie potvrdil.

18. Tu preskúmané rozhodnutie vydal odporca 24. júna 2015 a navrhovateľ ho včas napadol opravným prostriedkom. Súd prvého stupňa síce rozhodnutie odporcu potvrdil, ale jeho rozsudok napadol navrhovateľ odvolaním. V dôsledku toho ani napadnutý rozsudok, ani preskúmané rozhodnutie nie sú právoplatné, a tak konanie o žiadosti navrhovateľa o vydanie záväzného stanoviska podľa § 12 ods. 8 zákona č. 657/2004 Z. z. nemožno považovať za právoplatne skončené. Počas odvolacieho konania bol v Zbierke zákonov Slovenskej republiky vyhlásený zákon č. 282/2021 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 657/2004 Z. z. Týmto zákonom bolo okrem ustanovenie § 12 zákona č. 657/2004 Z. z. doplnené okrem iného odsekom 12, podľa ktorého záväzné stanovisko obce podľa odseku 8 možno vydať, ak sú splnené podmienky skončenia odberu tepla podľa § 20 cit. zák. Takisto bolo týmto zákonom zmenené aj doplnené samotné ustanovenie § 20. Tento zákon nadobudol účinnosť 1. augusta 2021, zároveň však § 38ad cit. zák. ustanovil, že v konaní začatom pred 1. augustom 2021, ktoré nebolo právoplatne skončené a v ktorom ešte nebolo vydané záväzné stanovisko podľa § 12 ods. 8, sa postupuje podľa predpisov účinných od 1. augusta 2021. Keďže aj v prerokúvanej veci ešte konanie nebolo právoplatne skončené, vzťahuje sa naň citované prechodné ustanovenie.

19. Na základe cit. § 38ad zákona č. 657/2004 Z. z. v znení účinnom od 1. augusta 2021 odporca musí pri rozhodovaní o žiadosti navrhovateľa postupovať podľa zákona v uvedenom znení. Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že tak odporca nepostupoval, pretože tak v čase jeho vydania postupovať nemusel. Odvolací súd však musí zohľadniť zmenu, ktorú priniesol zákon č. 282/2021 Z. z. a v dôsledku ktorej napadnuté rozhodnutie v čase rozhodovania odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho znenia právneho predpisu, teda z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 250j ods. 2 písm. a) OSP.

IV.

Záver

20. Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd uzatvára, že preskúmané rozhodnutie odporcu v čase vyhlásenia tohto rozsudku nie je v súlade so zákonom. Preto odvolací súd postupom podľa § 250ja ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 OSP napadnutý rozsudok zmenil tak, že toto rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie. Odporca bude vo veci ďalej konať, pričom pri svojom rozhodnutí zohľadní jednak zmenu zákona č. 657/2004 Z. z. účinnú od 1. augusta 2021, ako aj zmeny v skutkovom stave, ku ktorým došlo v dôsledku exekúcie na majetok navrhovateľa.

21. Podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP, ktoré sa v spojení s § 250l ods. 2, § 246c ods. 1 a § 224 ods. 1 OSP použije aj v odvolacom konaní podľa tretej hlavy piatej časti, platí, že ak mal navrhovateľ úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti odporcovi prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti nepriznáva, ak sú na to

dôvody hodné osobitného zreteľa. Odvolací súd za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval okolnosť, že k zrušeniu rozhodnutia odporcu neviedli dôvody opravného prostriedku, ktoré navrhovateľ uplatnil v lehote na podanie opravného prostriedku. Navrhovateľ mal v konaní úspech len preto, že zrušenie rozhodnutia odporcu si vynútila zmena právnej úpravy, na ktorú odvolací súd musel prihliadnuť (porov. v podobnom zmysle rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Asan 18/2018 a tam citovaná prejudikatúra). Preto o náhrade trov navrhovateľa rozhodol tak, že mu ju nepriznal.

22. Podľa judikatúry (porov. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžp 18/2013) účastníkovi konania, ktorý bol pribratý do konania, nárok na náhradu trov konania v zmysle § 250k ods. 1 OSP nevzniká. Keďže ide o účastníka ktorý sa zúčastňuje konania mimo procesného postavenia žalobcu alebo žalovaného, tak v jeho prípade nemožno hovoriť o procesnom úspechu v konaní, ktorý je zákonnou podmienkou pre priznanie náhrady trov konania. Z týchto dôvodov nebolo možné priznať náhradu trov spoločnosti Veolia Energia Žiar nad Hronom, s.r.o., aj keď ju vo vyjadrení k odvolaniu žiadala.

23. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.